

– Ч. 107. – С. 2; Чи тільки доля «Свободи» в наших руках? // Свобода. – 1995.
– Ч. 105. – С. 2.

3. Гороховський А. Є 200-те, буде 2000-не число газети / Анатолій Гороховський // Час і Події. – 2004. – № 200. – 20 лютого; Кухар Л. Тижневикові виповнилося 15! / Лариса Кухар // Час і Події. – 2011. – № 18. – 05 травня; Мовчан Ю. В Чикаго почала виходити українська газета / д-р Юлія Мовчан // Свобода. – 1996. – Ч. 166. – С. 2-3; Разумова С. Як ми робимо газету... / Софія Разумова // Час і Події. – 2011. – № 18. – 05 травня.

4. Єрмоленко В. А «Веселки» таки шкода... Дуже шкода / Валентина Єрмоленко // Свобода. – 1995. – Ч. 154. – С. 2; «Не дайте загаснути «Веселці»» / Антоніна Горохович, Олександра Ковалик, Леся Храплива-Щур, Галина Юник, Петро Цехош, Оксана Бошко, Христина Базилевич, Віктор Павленко, Ірина Гошовська, Олександра Ю. Копач, Зіна Маєвська, Валентина Родак, Леся Шанта, Емілія Боднарчук, Аріядна Стебельська, Степанія Федчук, Параскева Кумпан // Свобода. – 1995. – Ч. 127. – С. 2, 4; Часто Л. Жертвенні українці підтримують «Веселку» / Любов Часто // Свобода. – 1993. – Ч. 21. – С. 2-3.

5. Запрошення до історії, котра триває // Свобода. – 2013. – № 37. – С. 6, 19; Карачай С. 120-річна «Свобода» – історична заслуга Українського народного союзу / Стефан Карачай // Свобода. – 2013. – № 37. – С. 1, 19; Многії літа, наша славна «Свободо»! / Екзекутивний комітет УНС // Свобода. – 2013. – № 37. – С. 1.

6. Преса перед вибором шляху // Свобода. – 2013. – № 20. – С. 6; Українська преса в небезпеці // Свобода. – 1996. – Ч. 229. – С. 2.

7. Припинено видання часопису «Америка» // Свобода. – 2013. – № 19. – С. 4.

8. 120 років любові, віри і відповідальності // Свобода. – 2013. – № 37. – С. 6.

Олена Коноплицька
м. Тернопіль

СПЕЦИФІКА ДОКУМЕНТАЛЬНОГО ПОТОКУ ВИДАНЬ З МИСТЕЦТВА

Глибокі зміни у житті суспільства в матеріальній та духовній сфері підвищують роль документовидань з мистецтва держави, зумовлюють необхідність поліпшення складу і структури відділів мистецтва фондів публічних бібліотек, зберігання необхідної суспільству мистецької інформації і забезпечення нею користувачів. Публічні бібліотеки є найдоступнішими для населення зберігачами інформації, державними центрами зосередження документно-інформаційних ресурсів з мистецтва та інших документів соціального призначення.

Гарантом цілісності книжкової і друкованої пам'яті нації та державним фондосховищем є Книжкова палата України, яка проводить наукові дослідження стану українського книговидавництва, сучасного ринку видавничої продукції, аналізує адміністративні дані, що характеризують динаміку та тенденції у видавничій справі, з максимальною повнотою збирає та зберігає

видання друку, інформує зацікавлених фізичних та юридичних осіб про отримання у вигляді обов'язкових примірників нових неперіодичних та періодичних видань України. З цією метою Книжковою палатою України видається вісім поточних бібліографічних покажчиків, у яких відображаються всі види документів, що виходять друком в Україні.

Значну роль у розповсюдженні видавничої інформації про видавничу продукцію відіграє система «Літописів...» Книжкової палати. Державні бібліографічні покажчики є найавторитетнішим джерелом інформації про друковану продукцію усіх галузей знань, в т.ч. з мистецтва. Проте певна кількість суб'єктів видавничої діяльності повністю або частково не виконує Закон України «Про обов'язковий примірник документів», основним завданням якого є правове регулювання інформаційних відносин, пов'язаних з систематичним поповненням національного документного фонду країни як частини світового інтелектуального та культурного надбання, важливої умови інформатизації суспільства..., та Постанову Кабінету Міністрів України «Про порядок доставлення обов'язкового примірника документів» до Книжкової палати України.

Детальну інформацію про документовидання з мистецтва можна отримати з таких поточних бібліографічних покажчиків як: «Літопис книг», «Літопис газетних статей», «Літопис журнальних статей», «Літопис журнальних статей», «Літопис образотворчих видань», «Літопис нот», «Нові видання України», збірник «Друк України...», довідники «Друковані засоби масової інформації».

Державний поточний бібліографічний покажчик «Літопис журнальних статей» містить аналітичну бібліографічну інформацію про статті, документальні матеріали, твори художньої літератури, опубліковані в журналах, періодичних і продовжуваних виданнях, бюлетенях, що виходять в Україні. Бібліографічні записи групуються відповідно до схеми УДК.

Літопис газетних статей: Містить аналітичну бібліографічну інформацію про статті, документальні матеріали, твори художньої літератури, опубліковані в загальнодержавних та обласних газетах України. Містить перелік публікацій з мистецької тематики, які друкуються на сторінках газетних видань України.

Матеріал систематизується згідно з таблицями класифікації УДК. В середині галузевих розділів застосовуються тимчасові тематичні рубрики для відображення матеріалів, які присвячені важливим подіям політичного, економічного і культурного життя, ювілеям окремих осіб, організацій тощо.

Літопис образотворчих видань: Містить бібліографічну інформацію про образотворчі видання, що виходять в Україні, а саме: плакати, портрети, репродукції, естампи, образотворчі листівки, альбоми, книжки-картинки, наочні посібники, календарі тощо.

Літопис нот: Містить бібліографічну інформацію про окремо видані музичні твори, збірники музичних творів, навчальні та методичні нотні видання, про книги, тексти яких органічно пов'язані з нотними записами, а також про музичні твори, опубліковані в літературно-художніх, масових і дитячих журналах і газетах України.

Нові видання України: Бібліографічний покажчик книг і брошур. Надає оперативну бібліографічну інформацію про книжкові видання, що надійшли до Книжкової палати України.

Друк України...: Збірник. Містить основні показники, що характеризують видавничу діяльність в Україні за певний рік. Наводяться відомості про випуск книг і брошур за тематичними розділами та розділами цільового призначення. Подано інформацію за основними видами видавничої продукції.

Друковані засоби масової інформації. Довідник. Містить інформаційні відомості про періодичні та продовжувані видання: газети, збірники, бюлетені, бібліографічні видання та календарі книжкового типу, що видані в Україні й пройшли державну бібліографічну реєстрацію.

Літопис книг: Містить поточну інформацію про книги і брошури всіх галузей в т.ч. з мистецтва, що виходять в Україні.

В «Літописі...» дається детальний аналіз неперіодичних видань з мистецтва всіх видів і типів: офіційно-документальних, наукових, науково-популярних, професійно-виробничих, навчальних, довідкових, інформаційних, художніх, видань для дітей та юнацтва.

Ефективність такої систематизованої інформації значно вища, ніж вибірккові відомості про твори друку з мистецтва, розповсюджені по різних професійних і масових часописах і газетах. Така інформація про видання з мистецтва забезпечується у довідковому апараті, доданого до кожного покажчика, а також чітким групуванням бібліографічного матеріалу даної тематики за міжнародною системою класифікації творів друку «Універсальна десяткова класифікація», що охоплює всі галузі людських знань.

Популяризація документовидань мистецької тематики опосередковано впливає на сучасний стан та перспективи розвитку видавничої галузі у сфері мистецтва, на майбутні тиражі й обсяг продажу продукції видавництва України.

Світлана Семенко, Тетяна Ніколашина
м. Полтава

ПРОБЛЕМА ФОРМУВАННЯ РЕПУТАЦІЇ ПЕРІОДИЧНОГО ВИДАННЯ В РЕЦЕПЦІЇ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Леся Українка була відвертим і вимогливим критиком української преси, що засвідчують її влучні, хоча почасти й суб'єктивні, характеристики періодичних видань того часу, вона вмiла підмічати такі деталі, які залишалися поза увагою багатьох дослідників національної преси. Леся Українка скрупульозно слідкувала за новими пресовими виданнями по обидва боки Дніпра і прагнула самотужки студіювати тематично-змістове наповнення кожного, щоб мати уявлення чи підходить це видання для виголошення українських питань.

Публіцистка дбала про змістову й стилістичну довершеність національних видань у відстоюванні свого українського «Я», закликала редакторів й упорядників української періодики уникати «стереотипів російської публіцистики», привчатися до «народної української фрази», позбуватися абстрактного викладу, наповнюючи основний текст фактами з